den Staat; men goeft hem geene voldoende antwoord, en hij weigert en hij deed geheel wel.

***

Maar 't klachtigste komt na. Men vraagt *procuratie* aan Bernard, aan den dief, om *in zijnen naam* die sommen weder te eischen, en nog wat anders. Zou het waar zijn dat Bernard maar die procuratie zou gegeven hebben, op voorwaarde dat men hem niet vervolgen zou voor de justicie der Vereenigde-Staten? Wat zegt gij van zulke « *liberale* » middels door onze liberale justicie uitgevonden? De aanvraag van den dief zou dan een echte titel zijn om het gestolen goed weder te krijgen!

***

M. de policie-commissaris Bourgeois, « drager eener volmacht !!! van Bernard, » zegt het gezenlaad, is dan naar de Vereenigde-Staten vertrokken, om de afleering der weerden en papieren te vervolgen. Mgr. Du Rousseaux weert zich tegen de overhandiging, en met reden, en, zegt men, zal pleiten voor den rechter der Vereenigde-Staten. Hoe de uitval zal weezen is twijfelachtig.

***

Eenige weerden, van Goedhue te Parijs en in België ontmoeten, zijn reeds in handen der justicie, en Mgr Du Rousseaux heeft reeds verschillende aanvragen gedaan opdat men het gestolen geld van zijn bisdom zou wedergeven; maar vruchteloos! — Verondersteld wordt, dat, in plaats van eenen Bisschop, men eenen bankier voor handen had, wat zou de justicie doen? Zij zou alles doen wat in hare macht is de gestolen weerden, op te zoeken en aan den bankier te handdigen, en dan zou zij het misdrijf, misdaad doen straffen waarvan de eigentlijke eene secretaris hem zou plichtig gemaakt hebben. En dit ware geheel natuurlijk, en het zou niet anders mogen zijn; maar er is hier een Bisschop in 't spel, en zoo het schijnt, Bisschoppen, priesters en katholieken hebben hedendaags geen recht meer!

Liberale vooruitgang!

***

Maar hier ligt de knoop: De genzen zonden zelven willen die sommen inpalmen, eene tweede maal het bisdom bestelen; want zoo om goddelooze gezenschap-uitschrift « de Staat is de wettige eigenaar van dat geld. »

Dat gaat alle permissie te boven; maar de helsche vrijmetselarij is machtig en door den duivel bezeten. Waarom steelt het gouvernement de beurze niet van de vrijmetselarij? Zij bezit geld en veel geld; zij bezit en onderhoudt onder andere de universiteit van Brussel; wij kennen hare grootmagtige uitgaven en rekeningen, en weten hoeveel schatbewarders. Waarom bestelt het gouvernement de liberale association en de liberale clubs niet? De Bisdommen hebben toch zoo veel recht lets te bezitten als de liberale vereenigingen.

***

« *Liberaal* » schandaal dan: de vrijmetselarij koopt eenen priester om, maakt hem « liberaal. » God weet door welke propere beloften, en zij neemt hem aan als werkdaag hare goddelooze plannen, harer eerlooze diefen. Liberalis mus, liberalismus, zoo laag, zoo vuil!

Rechterlijk kronijk.

De zaak ingesponnen door den gewezen bisschop Dumont tegen Mgr. Duroussaux, bisschop van Doornik en tegen den prokureur generaal van het beroepshof van Brussel, is voor de rechtbank van Doornik opgenomen.

De advoken waren MM. Paul Janson en Lefebvre, voor den heer Dumont; De Mot voor Bernard; Beernaert en De Lantsheere voor Mgr Duroussaux.

De eischers vroegen de onmiddellijke bepleiting der zaak, waarin de verweerders toestonden. M. de Lantsheer gaf lezing van de konklusien van Mgr Duroussaux.

Men weet waarvan er kwestie is. 't Is de heer Dumont die eischt dat de sommen door Bernard in het bisdom gestolen en welke zich thans in Amerika bevinden, zouden overhandigd worden aan den heer Bourgeois, gevolmachtigde van Bernard en niet zouden teruggegeven worden aan Mgr Duroussaux, wiens hoedanigheid van bisschop hij betwist.

De besluitsten van Mgr. Duroussaux luiden als volgt:

Dat de eischer, M. Dumont, zich ten onrechte den titel van bisschop toekent en dat het hem zou verboden worden dien titel nog aan te nemen in de rechterlijke acten;

Dat de eisch om de sommen in Amerika beruste totdat te zetten eingegrond is;

De prokureur generaal vraagt vervolgens akte van het aanbod dat hij doet, aan den heer Bourgeois mandaat te verleenen, in zijnen eigenen naam, om de sommen in Amerika te gaan ontvangen;

kruisbeeld geplaatst was.

— Mijne eerste kinderjaren waren gelukkig en zoet, zoo begon de jongeling zijn verhaal; mijn vader en mijne moeder bezorgden mij alles dan eenig kind, en de oude kapelaan, aan wie de zorg over mijne opvoeding was toevertrouwd, zegde dikwijls dat ik grooten aanleg had voor de godgeleerde wetenschappen. Mijne moeder was zeer verheugd over deze meedeeling, maar mijn vader had het liever anders geweusch. Hij had gehoopt van mij een krijgsman te maken. Dach wanneer hij dan mijn zwakke gestalte en mijnen kleinen blanken zag, begreep hij wel, dat ik niet sterk genoeg zou zijn om de wapenrusting te dragen. Ik had vrees wanneer ik bloed zag vergieten: zelfs de jacht mij eenen verwarkte hij mij onwel en schrik. Hoezeer zou ik dus met beeveesl zijn geweest, zoo men mij op een slagveld gebracht had. De gedachte alleen van een mensch, in wien ik almoes een broeder zag, met een dolk tegen de zweerd te dooden, deed mij huiveren. Mijn vader voelde zich zeer teleurgesteld door deze gesteltenis van mijn gemoed. Maar hij liet er mij niets van blijken en overhaalde mij wel geerlijke beroepen te kiezen. Hij was een volmaakt ridder; sinns bleef hij twee dagen en twee nachten zonder zijne wapenrusting uit te trekken. Terwijl ik in de bibliotheek was winkhoutten aan de kloeden rieken, die mijn vader gewoon was te dragen, liet de dienst mij volgens vrij in het hoch loopen, terwijl eenige bedienden hen op zekeren afstand volgden. Zij snuffelden met hunne neuzen langs den grond, scheuen eerst niet, zoo men wilden wel hun weg nemen, doch sloegen eindelijk een zekeren kant van het bosch in en bleven eensklaps stilstaan bij eene plaats, waar de grond scheen omgegraven te zijn. Zij begonnen met hunne poten in den grond te wroeten, terwijl zij een treurig gejank deden hoeren. Een ongeblik later zagen de dienaren van het kasteel met schrik en verwondering, dat er een stuk van 't kleed moor den dag kwam, vervolgens eene hand en eindelijk

zij zegt geheelt was aan den kapelaan, die mij had opgevoed, besloot ik mij gedurende eenigen tijd aan hem te verwijderen; maar terwijl ik het kasteel verliet wilde ik niet, dat er iets in de onderlijke woning veranderd werd; al de dienaren liet ik in hunne vorige betrekking: aan mijn gezelschap en beiligen vriend gaf ik een goed inkomen, waardoor hij in staat bleef weldaden voord zich te verspreiden en de arme menschen van het graafschap bij te staan. Vervolgens vertrok ik naar Boulogne-sur-Mer, waar eens dik kloester met mijn vader bezocht, en in mijne verbeelding had de indruk aloos gebleven van de kalmte, de heilige deugden en de werkzaamheid, welke ik daar gezien had. Ik hoopte eenigen zijnde om te sterven, besloot ik daar te leven en te sterven gelijk de geleerde monikken, die de kronijken opstellen en handschriften overschrijven. Door mij in deze afzonderlijke kloeder te begeven, kon ik meer zijn mij nooit tegenover den moordenaar mijns vaders te bevinden. Iddien ik daarentegen op het kasteel zou hebben blijven wonen, zou ik licht door eene onverwachte omstandigheid, door eene aanklacht, in de tegenwoordigheid kunnen geroepen worden van den moordenaar. En dikwijls, bij de hevigheid mijner smart, voelde ik het, dat de uitoefening der gerechtigheid voor mij eene andere beteekenis moest hebben.

« Jumieges was voor mij de schuilplaats, welke ik noodig had, niet om te vergeten, want zulke smarten kan men niet vergeten, maar om in het gebed moed en kracht tegen de lijden te zoeken. Ik vroeg om opgenomen te worden als proefklooisterling; maar de abt van het kloester zegde, dat ik nog te jong was. Ik heb later begrepen, dat hij mij weigerde aan te nemen, omdat hij niet wilde, dat ik onder het gewicht van mijn lijden terstond een zoo belangrijk besluit zou nemen. Telkens als ik mijn verzoek herhaalde, maakte hij bezwaren van de tegenwerpingen.

ten geschenke hebben gegeven uit medelijden, maar hij was uiterst gestreng tegenover ruwen, dieven en wildstroopers. Wij leefden met meer in den tijd, toen hertog Rollon aan de krisisen, die zich op de openbare wegen bevonden, gouden ringen en edelgesteenten van hooge wierde liet hangen, om te bewijzen, dat er in Normandsche geen veeren waren. Er zijn zelfs sommige menschen, die het wildstroopen niet als diefstal beschouwen. Maar mijn vader hield zich gestreng aan zijne rechten; door wachters liet hij zijne bosschen bewaken, en de wildstroopers werden dan gevangen en streng gestraft.

« Toch was mijn vader nooit wreed noch rechtweerdig. Integendeel: hij was vergevingszind en goedhartig. Intusschen schijnt zijn dood eenwel aan eene wraakneming te moeten worden toegeschreven. Op zekeren avond verliet hij het kasteel, slechts vergezeld van zijn schildknaap: den volgenden dag zagen wij hem niet wederkeeren... Er werden nochtans gezocht in alle richtingen en nasporingen ingesteld. Dach zij vergeefs! Niemand wist te melden, wat er geworden was van dien dapperen landheer, van dien braven vader, wien ik zoo teergeliefden genoot... Mijne moeder kwam toen op een gedacht om de waarheid te ontdekken. Men liet twee windhonden aan de kleeren rieken, die mijn vader gewoon was te dragen, het de dieren in volgens vrij in het hoch loopen, terwijl eenige bedienden hen op zekeren afstand volgden. Zij snuffelden met hunne neuzen langs den grond, scheuen eerst niet, zoo men wilden wel hun weg nemen, doch sloegen eindelijk een zekeren kant van het bosch in en bleven eensklaps stilstaan bij eene plaats, waar de grond scheen omgegraven te zijn. Zij begonnen met hunne poten in den grond te wroeten, terwijl zij een treurig gejank deden hoeren. Een ongeblik later zagen de dienaren van het kasteel met schrik en verwondering, dat er een stuk van 't kleed moor den dag kwam, vervolgens eene hand en eindelijk

den gelijk een braven zoon betaamt. Ik zweer de gedachtenis te zullen eeren van hem, die dood is, en van hem, die nog leeft, en die mijn vader wilde de moordenaar voor mij gebracht wordt, zal ik hem recht doen wedervaren. Ik zal de gerechtigheid doen gelden in uwen en in mijnen naam.

— Na hem bij gezust, zegde mijne moeder.

« De begraving had met groote plechtigheid plaats en de aanwezigheid van zoovele vrienden getuigde hoezeer mijn vader bemind was.

« Ik verliet mijnen moeder antwoordde hem; zij had alles begrepen.

— Hij is dood! riep zij. Hij is dood!

— *Moeder mee, Dens...* voegde de priester er bij.

« Mijne moeder en ik vielen elkander in de armen en bleven eenige oogenblikken sprakeloos door saamt overstelpt... De priester verhief de stem, om zijne gebeden voort te zetten, en het doodklokgelui weerklamde van den toren der kapel, terwijl de dienaren van het kasteel het lijk van hunnen meester in de benedenzaal bleden. Mijne moeder leunde op mijn arm en wij gingen naar beneden. Op 't ogenblik dat men mijn vader in de doodskist legde, zag mijne moeder mij met smartelien blik aan en zegde:

— Fulgentius! Gij zult hem wreken! Gij zult dijn oud wreken!

« O, Meerouw, antwoordde de kapelaan, wij gi dat in dit jenglig hart de drugden aan hun tenlieide en der vergevingszindheid vereetigen?

— Ik lijd te neer, herusm mijne moeder; ik lijd te zeer! Het uitoefenen der rechtveerdigheid mag recht en niet eene misdaad... Hij is thans het hoofd der familie; het is zijn plicht de moordenaars zijn vaders te zoeken en te vinden.

« Vervolgens greep zij mij bij de hand en hield deze boven het lijk van mijn vader uitgestrekt.

— Zweer! zegde zij, bij dit heilig overlijfsel uws vaders, van nooit den moordenaar te zullen sparen.

— Ik zweer, antwoordde ik, van te zullen han-

op den hoek der Repenstraat en van den Pekelpoel.

Het gezuelablad deelde zaterdag belangrijke telegrammen mee uit Karema, Ujundi, Karthoum, Zanzibar. Wat geest, wat geest! Men leest er, onder andere vermakelijke zaken, dat daar ginder ingenieurs, bestuurders van werken, en professors van Fransch gevraagd worden.

Dat komt juist van pas: dat men er de ingenieurs hemen zende die den boulevard tusschen de Hasselsche poort en de Kruispoort verwoest hebben en de Fransche letterkundigen die het gezuelblad schrijven, K. Nard, K. Fard, G. Zuite en andere I. Diots.

Wij moeten bekennen dat de *Journal de Liége* gelijk had toen hij zegde: *De tieden zullen niet lang leeren, zij hebben te veel geest!*

***

— Het gezuelblad zou wel doen ook eens te vragen of er te karema of te Karthoum niet een *gerechtsgelerde* noodig is, om er reglementen te maken over het houden der markt?

Zou men daar ginder ook geenen schoolinspekteur kunnen gebruiken? Wij hebben er eenen die dispombel is; wij kunnen er zelfs eenen kandidaat-inspecteur bijvoegen die niet nalaten zal de voetstappen van zijnen voorganger te volgen. Zij zijn beiden even eenen kam geschoren.

***

Maar het gezuelblad laat meester Goffins zakken.

« De *Postrijder*, roept het uit, randt ons aan « over den heer Goffins. Wat hebben wij gezegd te zien, dat de inspecteur zich in beschikbaarheid heeft doen stellen: Wat kunnen wij daaraan doen? »

En verder lezen wij de volgende woorden: « Dat de beschuldigde de eene of de andere « toegdrager, het eene of ander broeken, de « eene of andere strumpfaar der kleinkeirij « ware, welke voor de vuiste daden, ja zelfs voor « diefstallen en moord voor de tribunalen verschijnt en veroordeeld wordt, o dan schreeuwt « gij hoog en laag dat hij onschuldig, altijd « onschuldig is; gij breegt hem, gij helpt hem « vluchten, of zoo hij in het gevang word; « gewurpen dan is zij zoo onnoozel als de onnoozele Jesus! »

En dat leest men letterlijk in een blad dat tot orgaan dient aan de *liberale associatie van Tongeren!!!*

***

Wij zouden mooi spel hebben indien wij het gebeurde van den 4. Dint zou wat wilderver verschen en hem herinneren hoe de liberalen zekere personen *over Boord werpen* die door de Justicie gebrandmerkt wierden. Wij zwijgen liever. Laten wij enkel herinneren dat men hem, door begrijpen, dat, wijl het tot orgaan dient aan de liberale associatie van Tongeren, het zeer goed zou doen niet te spreken van personen door de justicie gebrandmerkt en tot schandelijkende straffen veroordeeld *over boord te werpen*.

Mofice, cura te ipsum!

***

Het gezuelblad tracht den grosten gerechtsgeleerde van den gemeenteraad zoo wat te verkleinen, dat den gerechtsgeleerde die de peter was van het reglement over den markt van Tongeren.

Volgens het *Journalleken* bestaan er dergelijke wetten in andere steden, zij moeten dus zeker wettig zijn.

Wij meenen dat de onwettelijkheid niet juist bestaat in het verbieden van buiten de publieke markten te verkopen, maar eerder in den term en in de beweegredenen ten voordeele van den maatregel ingeroepen. Dat zegt genoegzaam dat het reglement in andere steden misschien wettig is, terwijl de maatregelen in Tongeren genomen ten volle onwettelijk zijn. Dat is ook genoeg om doen te begrijpen dat de gemeenteraad een reglement zal kunnen maken dat de verkoopers en de koopers verplicht binnen onderhandelingen uitsluitelijk binnen de palen der publieke markten te houden; maar alvorens de wettelijkheid van dit reglement te doen herkennen zal de raad de verordening ondergaan die zijn eerste reglement moeten hertten en verbeteren en in 't publiek zijnen groven misslag erkennen met zich aan de wet te onderwerpen.

***

Een groot getal inwoners en de meeste handelaars van het middengedeelte der stad hebben deze week eene petitie ondertekend om den gemeenteraad aangeboden te worden, en om te verzoeken dat het postburcel behouden worde op de plaats waar het thans bestaat, ofwel, als het moodzakelijk is hetzelve te verplaatsen, het vooraan in de Maestrichtersstraat of op den grooten markt op te richten.

Wat tot deze petitie aanleiding gegeven heeft, is de tijding dat er ernstig spraak was van het

den geschiedenis te zullen eeren van hem, die dood is, en van hem, die nog leeft, en die mijn vader wilde de moordenaar voor mij gebracht wordt, zal ik hem recht doen wedervaren. Ik zal de gerechtigheid doen gelden in uwen en in mijnen naam.

— Na hem bij gezust, zegde mijne moeder.

« De begraving had met groote plechtigheid plaats en de aanwezigheid van zoovele vrienden getuigde hoezeer mijn vader bemind was.

« Ik verliet mijnen moeder antwoordde hem; zij had alles begrepen.

— Hij is dood! riep zij. Hij is dood!

— *Moeder mee, Dens...* voegde de priester er bij.

« Mijne moeder en ik vielen elkander in de armen en bleven eenige oogenblikken sprakeloos door saamt overstelpt... De priester verhief de stem, om zijne gebeden voort te zetten, en het doodklokgelui weerklamde van den toren der kapel, terwijl de dienaren van het kasteel het lijk van hunnen meester in de benedenzaal bleden. Mijne moeder leunde op mijn arm en wij gingen naar beneden. Op 't ogenblik dat men mijn vader in de doodskist legde, zag mijne moeder mij met smartelien blik aan en zegde:

— Fulgentius! Gij zult hem wreken! Gij zult dijn oud wreken!

« O, Meerouw, antwoordde de kapelaan, wij gi dat in dit jenglig hart de drugden aan hun tenlieide en der vergevingszindheid vereetigen?

— Ik lijd te neer, herusm mijne moeder; ik lijd te zeer! Het uitoefenen der rechtveerdigheid mag recht en niet eene misdaad... Hij is thans het hoofd der familie; het is zijn plicht de moordenaars zijn vaders te zoeken en te vinden.

« Vervolgens greep zij mij bij de hand en hield deze boven het lijk van mijn vader uitgestrekt.

— Zweer! zegde zij, bij dit heilig overlijfsel uws vaders, van nooit den moordenaar te zullen sparen.

— Ik zweer, antwoordde ik, van te zullen han-

der hebben ook, tot driemaal toe, een special krediet gevraagd, maar niets te doen, niets t'bestemen. Ondertusschen kunnen de arme menschen op huune vingeren fluiten en op hunne tandeu bijten. — En dit gebeurt in eenen tijd waar de liberale bestuurders schreeuwen: Vrijheid in alles en voor alles. Wie zal niet lekenemen dit weed is? Jammer dat de arme menschen die reeds zooveel te lijden hebben, het moets bezuren en verduren.

***

Wij hebben dinsdag gemeld dat het lijk van de Maas te Dilsen gevonden, erkend is geworden en alzijdig dat van Pieter Weber van Tongeren.

Wij vernemen nu dat eene familie van Warnant, provincie Luik, onze hopelijk lijk zouden te erkennen, maar volgens haar zoon de ouders niet zijne Pieter Weber, maar een achtbaren inwoner van Warnant.

***

De doctor **Mooren** van Dusseldorf zal te Luikzijn in het *Hôtel de l'Europe* den 2 februarij.

Sterfgeval.

Verleden maandag overleed in onze stad Mev. de weduwe G. Tournaye, geboren Voesen, in den ouderdom van 71 jaren. Deze dood breugt eene der aanzienlijkste familien onzer stad in den rouw.

Eene talrijke menigte woonde verleden donderdag den lijkdienst bij die in de St-Jans kerk plaats had.

Onlusten te Opgrimby.

Verleden zondag, omstreeks 2 uren is te Daelenop-Opgrimby, een feit voorgevallen, dat de droesigste gevolgen had kunnen zijn. Men schrijft ons de volgende geenzins spreekt van de zachtmoedigheid der daders.

Zoals naar gewoonte, waren de tuchtelingen van het Bedelaarsgesticht van Heckheim die de kolonie bewonen, eene wandeling maar de naastomliggende dorpen gaan doen. Zij waren vergezeld zoals altijd van hunne toezieners en oversten.

Dimanch wierd de wandeling gerecht naar Opgrimby. Daar gekomen legde men hij M. Leon, officieele onderwijzer, tevens onderwijzer der *école de réforme* een bezoek af. Men vermaakte zich opperlerst, wanneer een der cotten, een jongeling van 15 jaren, zich naar buiten begaf om eenkleine behoefte te doen. Buiten gekomen, heeft een inwoner van Opgrimby, in dronken toestand, den jongeling aangeraand en hem slagen en stampen toegebracht.

Op het hooren der kreten door deze laatste geslaakt, is de chef der colonie uitgekomen en heeft gevraagd wie de daders van deze laffe aanval was. Na eenige woordenwisselingen opgevolgd van verscheidene wederzijdsche handgemeenwisselingen is de chef omringd geworden door eenen hoop inwoners, waaraan hij met de grootste moeite ontsnapt is.

Hij deed onmiddelijk de tuchtelingen huiswaarts keeren, doch de opgewondenheid der Opgrimbyaren was zoo groot dat op eenige oogenblikken eene groote volksoploop, welke men op honderd vijftig man schatten kon, plaats had.

Nu wierd de toestand nog ernger. Ook toen de jongelingen zich in rang stelden, vielen de inwoners hen aan, dreiden hen uiteen en mishandelden hen meerendels.

De leerlingen vluchten naar alle kanten, en een onder hen vond bijna den dood in het water.

De alzoo uiteengedreven recruten, zijn vervolgd geworden tot aan de Boersheimer brug. Overal zag men troepen van tien, vijftien, twintig man die de vluchtelingen vervolgden.

De hulpkreten, het klocken en lawaaien heeft men op een half uur afstand, te Mechelen gemakkelijk kunnen hooren.

De gerechte is met de zaak in kennis; de daders — aanwerders — zijn genoegzaam bekend.

Uit een geloofwaardige bron vernemen wij dat er verscheidene jonge colons naar het gasthuis van het dorp zijn vervoerd geworden. De een heeft een kwetsuur aan het been, de andere aan een arm of aan het hoofd.

***

De heer bestierder — thans in verlof — welke zich op wandeling bevond is, volgens ooggetuigen ons verklaard hebben het slachtoffer geweest van de gewelddenarijen. Men heeft die brave en eerlaidsweerd man geslagen en mishandeld en overladen en hem zelfs voetstampen toegebracht. Zijn hoond heeft dezelfde brutaliteiten moeten ondergaan.

(Eendracht.)

Men schrijft uit Kessenich:

Zaterdag namiddag heeft men te Zwartbroek (Ned. Limburg) een wild varkens gedood. Het dier was 17 à 18 jaren oud; zijn gewicht was 100 kilos. Het dier dacht de vlucht te nemen over het ijs, doch, nauwelijks was het een eindweg er opgetreden of het ijs brak en het wild varken viel alzoo in het bereik der jagers, welke het een kogel door het hoofd jogen.

Paardenmarkt te Tongeren, donderdag 8 februari.

De Gouverneur der provincie Limburg breugt ter kennis van de belanghebbenden dat de openbare voordrachten over de fruitboomenteelt op de volgende dagen zullen plaats hebben:

WINTERSEIZOEN.

Te Tongeren, den 24 en 28 januari, 4 en 18 februari 1885, ten 9 u 1 uren 's morgens, in den hof van den voor drachtgever M. Hennus;

Te Waltwelder, den 21 en 28 januari, 4 en 11 februari en maart 1885, ten 1 u 1 ure namiddags in de middelbare agricultuurschool 700 fr. per jaar te kunnen blijven oplnrgen.

Terwijl men tot die nutteloze en ruineerende onkosten gedwongen wordt, weigert het hooger bestuur de onkosten van de lanten van het onderhoud der wegen en der gemeente-gebouwen!

Te vergeefs heeft de gemeenteraad bij hoogerhand geprotesteerd; te vergeefs heeft hij doen kennen dat er geen mikomen meer aan die gemaakte schulden is, indien men voortgaat met al die nutteloze kosten aan de gemeente op te leggen.

Geen gehoor vindende, heeft de raad met algemeene stemmen besloten, in zitting van 15 januari, zijn ontslag te geven en de kiezers te laten beslissen tusschen zijne voorziening, en de verkwisting van het liberaal ministerie.

***

Te Beverst is een wonder geschied. Dit wonder is niet dat de schoolkinderen den honing uit de ruiken zagt, geglip begrim van Reineke de Fuks, maar dat een kind naar de geuzenschool gegaan is.

In het begin der rampzalige wet van Piet den doodgraver, zegden de menschen van Beverst aan den heer Schoolopziener, een licht van den Sint-Jansberg sternenhemel, Eiter ridder van koning Leopold, en zoo zoo zegden zij, zal men de Vlamsche Vechten zullen wij, als het moet zijn, maar kinderen naar uwe officieele scholen zenden, dat nooit.

Nu tegen alle verwachting en tot groote verwondering van iedereen is een meisje naar de onzijdige school gegaan. — Men kan zich gemakkelijk voorstellen de groote strengele van eenen meester die jaren lang zit op kinderen te koeren, eindelijk eene schooldochter tot zich ziet komen, — en nog wel reuk dochter omtrent of gansch meestijnig, — de bijgevolg ook bijzonder.

Met zulke leerling kan de meester spreken van zaken en dingen, waarvan kleine kinderen nog geen begrip hebben, en op korten tijd snellen voorgaan sterke in natuurkunde en andere wetenschappen.

***

't Is weerd dat arme menschen, in het zuur wintersaizoen, honger en kunde lijden, slecht gekleed moeten gaan en hun eigen goed niet mogen gebruiken.

Door zoo wijs en zuinig bestuur, was men te Cortessem zoo ver gekomen dat bedelarij en schelmerij uitgeroeid waren.

Nu begint men weerom te bedelen en hier en daar ook te schelmen. — Geen wonder, de arme menschen mogen hun eigen goed niet hebben om te leven. Zij hebben 25 duizend franken op 't groot Belgisch-boek staan en een jaarlijksch inkomen van meer dan vijftien duizend franken, maar hierover mogen zij in den uitersten nood niet beschikken.

De overheid zegt met reden: gij moet uw Budget sluiten, gij zoudt zij dit willen te lasten gaan, dan moet gij een special krediet vragen. Maar het Armbestuur van Cortessem heeft in 1881 en in 1882 zijn Budget niet teruggekregen. Den 9 februari 1882 is het Budget van 1881 eerst teruggezonden en dat van 1882 is in 1883 nog niet terug.

Een special commissaris is ongemdig en zonder zich het minste over den nood der armen te bekreunen, 467 franken uit de armenkas komen halen tot betaling van schoolkosten der kinderen van de hunne grondwettelijke vrijheid, de gemeenteschool, in 1881 niet hebben willen zenden, niettegenstaande de armbestuurders, wegens deze betaling, die zij als onrechtvaardig aanschouwen hun bezwaryt tot Z. M. den koning en tot de wetgevende kamers genomen hebben. De armbestuur-

---

Politiek overzicht

Aanhouding van Napoleon.

Wij hebben verleden donderdag verhaald hoe prins Napoleon te Parijs de dood van Gambetta waargenomen heeft, om eene proclamatie tot het fransche volk te richten.

Gelijk wij het ook gemeld hebben, de oproep heeft weinig bijval gevonden en prins Napoleon is naar het gevangenhuis geleid.

Zichier nog eenige bijzonderheden over de aanhouding van prins Napoleon.

***

Prins Napoleon is nog altijd in de Conciergerie ter beschikking der magistraten, die wijlijk, zonder eerst een onschenkomst van de regering, zullen beslissen over het gevolg dat aan de zaak moet gegeven worden.

Het gouvernement wil de wet streng doen naleven.

Op aanvraag van prins Napoleon, heeft kolonel Brunet de toelating bekomen hem in de gevangenis gezelschap te houden.

***

Prins Jeroom Napoleon zal als grootkruis van het Eerelegioen gevonnist worden door het Beroepshof, dat zal zetelen als korrektionnele rechtbank.

***

Het manifest van den nieuwen pretendent tot den kroon van Frankrijk is te Brussel in en in het buitenland op de meest uiteenloopende wijze besproken.

De bonapartisten hebben den oproep koel ontvangen; men weet dat zij prins Jeroom weinig genegen zijn en bovenden geen geloof hechten aan zijne verklaringen omtrent den godsdienst en de rijkheid in het beheer der finantien. De prins heeft zich vroeger door eenen godloochenaar uitgegeven, at saucissen op Goeden Vrijdag en is voor een der stoutmoedigste beurspeelers van Parijs gekend. De *Pays* in een artikel gekeerd *Pays de Grenoble* kent den ook de eerbiedig van den prins af en zegt dat zij voor het minst belachelijk is.

Wat de republikeinen betreft, hunne vrees is verschrikkelijk geweest. Men ziet het aan de voorstellen van verbanning die in de Kamer uitgebracht zijn tegen al de leden van familien die over Frankrijk geheerscht hebben. De *Justice* en de *Rappel* hebben eenen toorn zelfs, dat de pretendent in Nieuw-Caledonie zijnen staatsaanslag zou gaan uitbroten. Niet alle gazetten laten zich door den schrik benemeteren: de *Journal des Débats* en de *Parlement* zijn van meening dat eene wet maken om eene belachelijke komedie te verhinderen, meer geschikt is om de Republiek bespottelijk te maken, dan om haar te redden terwijl zij meer gevaarlijk is.

De buitenlandsche groote bladen, vooral de Engelsche zijn van hetzelfde gevoelen. Zij beschouwen de aanhouding van prins Napoleon als een grove stuitkundige fout: Door die aanhouding, zoo schrijft de *Standard*, is het onnoozel manifest van den pseudo Keizer tot de waarde van een belangrijk dokument verheven. Overeenkomstig met zulke prins Jeroom voor weinig meer dan nul in de oogen van de overgroote meerderheid der Franschen, door hem aan te houden heeft het gouvernement hem als eene *oorlogsverode macht* erkend.

***

Dinsdag morgend na zijn dejeuner, was de prins met den kommandant Brunet, zijne gewone wandeling in rijtuig gaan doen. In den morgend had hij het bezoek ontvangen van verscheidenvrienden, die hem bunne onrust hadden te kennen gegeven over de gevolgen welke zijn manifest zou teweeg brengen.

De prins verklaarde aan allen dat hij niet vreesde.

Ten 2 uren namiddag was de prins nog niet terug gekeerd in zijn hotel der *Chambre d'Amis*. De straat was bezet door talrijke agenten der gerechtelijke policie, onder beveel van den kommissaris Clement.

Twintig minuten na twee ure, kwam het rijtuig van den prins in de straat aangereden. Deagenten vielen het onmiddellijk aan, met zulk geweld, dat het peerd verschrikt achteruitweek, en het rijtuig zijnen een ander hotste, dat erg beschadigd werd.

De prins werd als een misdadiger uit het rijtuig gehaald. Hij wilde zich naar zijnen vertrekken ter gevangenis, als kommissaris Clement deed hem in den gang wachten, tot de prokureurder republiek en de onderzoeksrechter aankwamen.

Allen begaven zich toen naar beneden, die reeds door de menigte was ingenomen. De onderzoeksrechter gaf lezing van het aanhoudingsmandaat.

Prins Napoleon wordt vervolgd voor overtreding van de artikels 87 en 88 van het strafwetboek, luidende als volgt:

« Art. 87. De aanslag, waarvan het doel is, betrij het gouvernement of de orde van opvolging van den troon (?) te veranderen, bestaat de burgeroorlog of uitwoeiing van zetten zich te wapenen tegen het keizerlijk (?) gezag, wordt gestraft met de depostatie in eene versterkte vesting.

« Art. 88. Indien uitwoeiing of poging zullen allen den aanslag uitmaken. »

De onderzoeksrechter deed den prins een kort verhoor ondergaan, eene huiszoeking had plaats en ten 4 ure werd de prins in een huurrijtuig naar de gevangenis der Conciergerie gevoerd.

Ditjes en Datjes.

In zijn Restaurant. — Wat kost een portie rosbief? vroeg in een koffiehuis een vreemdeling aan den garçon.

« — 75 centimes, was het antwoord.

« — En de soup?

« — Die kost niets.

« — Nu geef mij dan een portie saus, het brood heb ik meegebracht.

***

Een slimme boer. — Een boer komt bij een advokaat, vertelt hem eene kwestie, die hij heeft en vraagt dan of hij kans heeft het proces te winnen.

« — Zeker, zeker, zegt de advokaat, dat wordt gewonnen, daarvoor ben ik in.

« — Zoo, dan zal ik maar niet procedeeren, zegde de boer kalm, want ik heb u de zaak van mijn tegenpartij verteld.

***

Ostrosstraat. — De kamerdienaar van baron S. had over drie maanden zijne vrouw verloren, en zocht nu voortdurend troost bij de jeneverflesch. Op zekeren dag zegde de baron: « Zeg eens, Jan, waarom gaat gij altijd naar de herberg, terwijl ik u toch goed ook? » — « Dat doe ik om troost te vinden, mijnheer de baron. » — « En hoe lang zal het duren eer gij troost hebt gevonden? » — « Ach ik ben ontroostbaar. »

***

Gevaarlijke dankbaarheid. — Een advokaat kom van het tribunaal terug maar hij doet zijne deurbel rinkelen, dat hij heeft doen vrijspreken. Vrouw, zegt hij, gij zult zorgen dat al wat hier eenige waarde heeft goed weggeslaten wordt, want de kerel dien ik vrij gepleit heb, wil mij vandaag hier komen bedanken.

***

Kostbare opvoeding. — Een rijke pachter had bijna zijn ganch fortuin aan de opvoeding van zijn zoon besteed toen hij eindelijk begon te begrijpen dat zijn zoon aan de ouders niet zoo veel gelden was. Potdoori, riep de pachter, wat heeft deze os mij veel koeien gekost!

***

Een goed gebrek. — De kolonel van het regiment bemerkt een soldaat die den stap van zijne veldflesch verloren heeft. Hij gaat naar den man toe, grijpt diens veldflesch en houdt ze hem voor oogen. Wat ontbreekt daaraan? schreeuwt hij.

— De soldaat antwoordt gansch droewig: Jeuever, kolonel.

Bibliographie.

Atlas Manuel de Géographie moderne. (Librairie Hachette & Ce.)

Les souscripteurs de l'*Atlas Manuel de Géographie moderne* dont le 2e livraison vient de paraître, la libraire Hachette ont remarqué certainement dans la premiere livraison une carte de Suisse dont le détail est aussi minutieux que l'ensemble est clair. L'exactitude de la carte se fait sentir lorsqu'on y suit l'itinéraire de l'un de ces voyages classiques, comme la promenade du lac des quatre cantons à l'Oberland, ou les excursions dans les régions plus récemment parcourues de l'Engadine et du mont Bernina. La carte d'Italie est partagée entre la premiere et la deuxieme livraison. Le trace des voies de communication en est fort bien indiqué les efforts faits à ce propos par le soigné et indique les efforts faits à ce propos par les Etats européens est restreinte et limitée quand on la compare au prodigieux développement des Etats-Unis. La carte d'ensemble de la grande République américaine est à la fin de fascicule. Avec quelle surprise ne voit-on pas cette longue voie presque droite qui va de New-York à San Francisco sur de longues lieues de plus de rieu mille kilomètres! Et ce gigantesque *Pacific central Railway* aura des concurrents, dont l'un déjà met en communication New-York avec San Francisco en allant de Saint-Louis au Colorado! La region de la Colorado est bordée par un grand avenir qu'il a paru nécessaire d'en faire une carte spéciale. La seconde livraison contient encore une partie de l'Amérique du Sud, avec les cartes particulières du Brésil qui le serre de si près.

***

L'ILLUSTRATION, EUROPÉENNE

Sommaire du N° 12 (10,50 fr. franco par an.)

Gravures: — M. Charles Lachaud. — Saint-Paul capital, d'après Rembrandt. — Un concours d'Oiseaux chanteurs, d'après M. David Col. — La Chasse-Souris Mops.

Texte: — Nos Gravures. — Une double Tragédie à Covent-Garden. — Une Promenade nocture dans la ville de Pesth. — Il y a rire et rire. — Pensées. — Réverie en Mer. — Traditions orientales, d'après le Comte. — Les Chevaliers de l'Émeraude. Roman historique. — La Boîte aux Jeux d'Esprit. Charade.

LEUVEN, den 19 januari.

Tarwe 100 k.	fr. 24,75	25,75 op 0,75
» handels,	23,75	00,00 op 0,25
Rogge,	16,50	00,00 op 00,00
» handels,	16,00	00,00 op 00,00
Boekweit,	00,00	00,00 op 0,00
Voederhaver,	17,00	00,00 op 0,00
Brouwshaver,	17,50	00,00 op 0,00
Garst nieuwe,	20,00	00,00 op 0,00
Mout Quarre,	25,00	29,00 op 0,00
Tarwe bloem,	35,00	00,00 af 0,00
Tarwe-tarwe zemelen,	12,00	00,00 af 0,00
Koolzaadolie, de hectoliter,	80,00	00,00 af 0